Sportul în REȘIȚA de AZI

Cine a cunoscut Reșița vremurilor apuse, ale odiosul regim burghezo-moșieresc, rămîne uimit în fața uriașelor transformări petrecute în zilele noastre în acest oraș.

In locul muncitorului flămînd, adus la ultima expresie a mizeriei de condițiile inumane de muncă și de trai, el va întîlni un om nou. Mîndru de misiunea înaltă încredințată de partid, plin de inițiative, avînd cîmp liber dezvoltării capacităților sale creatoare, muncitorul reșițean, ca fiecare om al muncii din patria noastră liberă, desfășoară o activitate bogată nu numai în producție, ci și în timpul său liber. Ai să-l găsești, după orele de lucru, fie în bibliotecă (zilnic sosesc noi și noi cărți); fie la un concert simfonic (ce frumos cîntă orchestra noastră a muncitorilor!): fie la cercul plastic sau cenaclul literar (să dăm forme și să scriem cît mai mult despre viața fericită de astăzi); fie pe terenurile de sport (să aplaudăm măiestria tovarășilor noștri de muncă!).

Pe fundalul furnalelor și al noilor hale ale uzinei metalurgice se proiectează conturul elegant al casei de cultură, al noii săli de sport și al numeroaselor construcții social-culturale terminate de curînd. Trei turnuri înalte străpung înălțimile la poalele dealului Moroasa. Trei turnuri a cîte 8 etaje privesc uimite zecile și zecile de blocuri nou înălțate pentru acei ce dau oțel țării. Pretutindeni noul îți iese în cale. Dar totul are un numitor comun: PARTIDUL și POPORUL!

PARTIDUL și POPORUL au impulsionat tot ce-i nou și luminos în viața de azi, au adus regimul nostru: regimul democrat-popular.

Mulțumesc din inimă

Sînt tînăr. Abia am împlinit 20 de ani. De aceea, vremurile triste de odinioară. cînd muncitorii reșițeni aveau de îndurat neînchipuite suferinți, nu îmi sînt cunoscute decît din povestirile celor mai bătrîni. Pe-atunci, puțini erau cei ce făceau sport. Nu îndrăzneau din cauza domnului Auschnit, proprietarul uzinelor. Acesta iubea sportul dar numai pentru... el. Muncitorii nu trebuiau decît să muncească, asta era — pasămite — toată treaba lor!

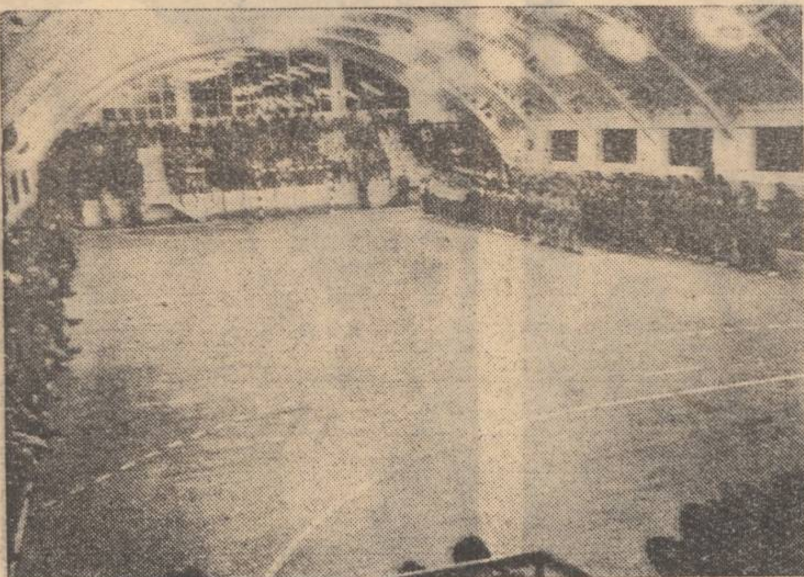
Vîrstnicii nu-ți vorbesc cu plăcere de trecut. Și este lesne de înțeles. Nu au amintiri plăcute! In schimb, ne privesc pe noi cei tineri cu bucurie. Dacă veți veni într-o seară, în sala noastră de sport i-ați înțelege lesne. Sala de antrenament a devenit neîncăpătoare. Antrenorii abia pridídesc. Credeți că-i ușor lucru să pregătești aproape 100 de sportivi? Să-i înveți pe toți „abecedarul" luptelor?

E greu! Dar cu cîtă bucurie fac acest lucru! Au condiții și materiale sportive cum nu îndrăzneau nici să viseze în trecut. Eu sînt unul din tinerii care și-au ridicat măiestria în cadrul acestor condiții optime de dezvoltare, D. Cuc, C. Popescu, I. Vîrdău, V. Osan, M. Șultz, M. Bolocan, D. Carabineanu, I. Ionescu și mulți alții — iată cîțiva dintre luptătorii consacrați în anii noștri.

Bucurîndu-mă de condiții excelente de pregătire am reușit să mă clasez de cîteva ori pe locuri fruntașe în campionatul republican. De aceea am fost promovat în lotul reprezentativ al țării. Am susținut și cîteva meciuri internaționale peste hotare, avînd prilejul să-mi măsor puterile cu cîțiva dintre cei mai buni luptători ai lumii la categoria mea.

Aș fi putut face cu toate acestea dacă trăiam pe vremea capitaliștilor? Categoric nu! Poate că nu aveam nici meserie. Astăzi sînt prețuit de meșterul meu, de șeful secției, de colegii de echipă. Iată de ce privesc cu încredere viitorul și mulțumesc din inimă celui ce ne-a făurit o viață atît de minunată: Partidul!

PETRE POPESCU
maestru al sportului la lupte

Aspect din sala de sporturi din Reșița

Urcînd treptele măiestriei

Nu sînt multe de spus despre performanțele sportivilor reșițeni în vremurile de tristă amintire ale orînduirii burghezo-moșierești. Titlurile de campioni ai țării nu poposeau pe la noi. Iar condițiile de pregătire nici nu se puteau compara cu cele de astăzi, pentru simplul motiv că atunci nici nu existau!

Dar acum? Faptele vorbesc de la sine. Handbaliștii, boxerii, luptătorii, înotătorii, jucătorii de popice, mulți sportivi ai Reșiței au avut de spus un cuvînt greu în campionatele republicane ale anului 1960. La atletism ne mîndrim cu Felicia Grama, campioană de junioare a țării la proba de 80 m garduri, cu Raimund Wolf, triplu învingător la campionatele școlilor profesionale, cu Puiu Nicolae, care a cucerit titlul de campion al țării, la box la categoria „cocoș". Popicarii au avut o dublă satisfacție: echipa Olimpia Reșița a cucerit titlul republican pe echipe, iar la individual — masculin I. Micoroiu ne-a adus încă un loc prim la seniori. In tenisul de masă se impun din ce în ce mai mult jucătorii din Bocșa. Numele lui A. Truppel, Lidia Sălăgeanu, Helga Demetrovici și Șerban Lazariciu devin din ce în ce mai cunoscute. I. Alisnescu și D. Carabineanu au cucerit titlul de campioni ai țării la lupte clasice. La natație reprezentanții orașului nostru au stabilit 8 recorduri republicane de juniori și copii, iar la popice alte două recorduri ale țării.

Nu ne place să privim spre trecut. Am făcut-o la începutul rîndurilor de față doar ca să scoatem și mai mult în evidență condițiile materiale minunate puse la dispoziție de partid și guvern. Privim cu încredere viitorul. Reșița, „Cetatea de Foc", va da țării noi sportivi de frunte, noi campioni. Regimul democrat-popular le-a creat toate condițiile.

GH MĂRĂȘESCU
tehnician al consiliului orășenesc U.C.F.S. Reșița

Cifre și fapte...

...în anul 1944 numărul celor ce făceau sport la Reșița nu depășea cifra de cîteva zeci. In 1959 erau înscriși în U.C.F.S. 31.561 membri, dintre care 3284 femei, iar la sfîrșitul anului 1960 numărul lor a ajuns la 39.233, dintre care 7.244 femei.

...de doi ani se practică canotajul academic și caiacul la Reșița. Barajul de la Văliug are două baze nautice înzestrate cu numeroase ambarcațiuni!

...în fiecare sîmbătă după-amiază și duminică dimineață cabanele din apropiere devin neîncăpătoare. Sute și sute de muncitori reșițeni însoțiți de familiile lor își petrec timpul lor liber practicînd turismul.

...popicele nu se practicau organizat înainte de 23 August 1944 la Reșița. In anul 1960 titlul republican pe echipe (masculin) a revenit echipei Olimpia Reșița!

...în cadrul Cupei R.P.R. la fotbal, ediția 1960, au participat 156 de echipe de pe teritoriul orașului Reșița.

Cu toții la start!

Pe meleagurile noastre, pe valea Bîrzavei, sportul de mase, cu diferitele și numeroasele sale întreceri, a devenit o realitate. Din vremea cînd plăpîndele fire de ghiocei străpung crusta zăpezii și pînă în miez de iarnă, activitatea sportivă nu contenește, desfășurîndu-se fie în aer liber, fie în numeroasele săli care stau la dispoziția tineretului.

Să dăm un exemplu. Anul trecut la diferitele competiții de mase organizate pe teritoriul orașului Reșița, cît și în oraș, au participat aproape 50.000 de sportivi! Această cifră, care arată din plin dezvoltarea sportului de mase pe meleagurile noastre, ne-ar scuti de orice comentariu. Totuși, am să fac o comparație între trecut și prezent. Astfel, la cele două crosuri organizate în anul 1960 numărul femeilor participante a fost de 2,5 ori mai mare decît al... tuturor sportivilor, la toate disciplinele, care s-au întrecut la Reșița din 1920 și pînă în 1944!! Asta fără să vorbim de competiții de mase cum ar fi Concursul cultural-sportiv al tineretului. El a angrenat în întreceri aproape 20.000 de tineri!

In uzina noastră, Combinatul Metalurgic Reșița, se desfășoară cu regularitate de vreo 10 ani un puternic campionat pe asociație. Intrecerile, disputate la mai multe discipline stîrnesc un interes viu printre muncitori. De multe ori, cînd se întîlnesc două reprezentative de secții la fotbal, tribunele stadionului sînt pline, ca la un meci de categoria „B"!

Numeroasele și desele competiții de mase au dus nu numai la creșterea numărului de membri U.C.F.S., ci și la consolidarea asociațiilor noastre sportive, la creșterea bazei lor materiale.

EMIL COSMA
secretar al asociației sportive Metalul Reșița

Viață nouă, gînduri noi

EU, și fiul meu

Am avut — ca mulți alții pe vremea aceea — o copilărie nefericită. Ca elev am jucat fotbal, am practicat atletismul, fără însă să particip la concursuri. In 1934, cînd aveam 15 ani și am terminat 4 clase de liceu, am intrat ca ucenic la un patron, am învățat meseria de mecanic auto, lucrînd zilnic de la ora 7 dimineața pînă la ora 9 seara. Mai putea să-mi ardă de sport? Firește că nu!

Aveam 20 de ani cînd — cu mare greutate — în cadrul clubului Industria Linii am făcut cunoștință cu sportul cu mănuși, care mi-a plăcut foarte mult. Condițiile de pregătire erau anevoioase, dar nu m-am lat bătut și în 1942 am cîștigat prima dată titlul de campion național.

Dar adevăratele satisfacții le-am cunoscut abia după Eliberare. Spre deosebire de modul în care am făcut sport în anii regimului burghezo-moșieresc (secțiile de box nu aveau nici echipament și nici materiale sportive), după 23 August 1944, mai ales după 6 Martie 1945, am avut la dispoziție tot ceea ce îmi trebuia, mie ca și tuturor celor care doreau să practice sportul. Așa se explică ascensiunea mea între anii 1944-1949. Participînd cu tot elanul la activitatea sportivă, în acest interval de timp am cucerit de cinci ori consecutiv titlul de campion național la categoria grea, iar în 1947 am avut fericirea să cuceresc și titlul balcanic. In 1949 mi-am întrerupt activitatea ca boxer, dar am continuat-o ca instructor de box și din 1952 ca antrenor. In momentul de față antrenez tinerii boxeri de la clubul sportiv școlar Banatul și de la Uzinele metalurgice Timișoara.

Printre elevii pe care îi antrenez se numără și fiul meu, pe care-l cheamă tot Pavel și care a împlinit 18 ani. Anul trecut și-a luat examenul de maturitate, iar astăzi își continuă studiile la Școala tehnică de energie electrică. Partidul și guvernul au o grijă părintească pentru viitorul fericit al tineretului. Ce deosebire — ca de la cer la pămînt — între vremurile pe care le-am apucat eu și zilele minunate pe care le trăiește Pavel al meu! VREA să învețe? Are la dispoziție tot ce-i trebuie pentru a-și îmbogăți cunoștințele, pentru a deveni un om folositor societății. VREA să facă sport, să boxeze? Il așteaptă o sală călduroasă și bine utilată, îl așteaptă antrenori pricepuți. Fiul meu răspunde acestei griji printr-o deosebită străduință la învățătură, în practicarea sportului și în munca culturală (e membru în brigada de estradă a școlii).

Boxul îl practică din 1958. Numai după un an, el s-a clasat pe locul 3 în campionatul republican de juniori, la categoria mijlocie-ușoară, iar anul trecut pe locul 2 la categoria mijlocie.

Progresul lui ne preocupă îndeaproape. Familia noastră (și soția mea este o mare pasionată a boxului) a întocmit un plan de perspectivă în această privință. Potrivit acestui plan, în anul 1961 fiul meu trebuie să-și ia clasificarea de boxer categoria a II-a, în 1962 pe aceea de boxer categoria I și să se pregătească serios pentru Jocurile Olimpice de la Tokio. Pînă atunci va trece la categoria grea.

Azi, el are 1,87 m înălțime (cu 10 cm mai înalt ca mine) și boxează la categoria semi-grea. Sper să cresc un campion care să reprezinte cu cinste culorile patriei.

PAVEL MENTZEL
antrenor de box la Timișoara, fost campion balcanic

Cum ne-am întrecut noi...

● La noi în clasă vestea organizării Spartachiadei de iarnă a tineretului a stîrnit vii discuții. Apoi am început să ne pregătim. In fiecare zi, după terminarea cursurilor, în sala de gimnastică a Grupului școlar construcții Ploiești se întîlneau numeroși elevi.

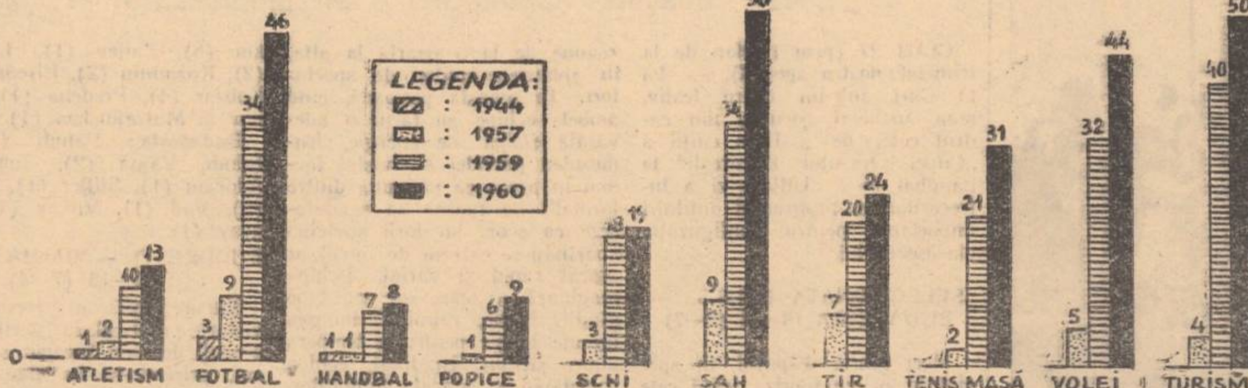
● La șah, în ziua întrecerilor, era foarte greu să mai găsești un loc. Ne-am dus cu toții. Puteam lipsi cînd campionii anului nostru se întîlneau cu cei ai anului III? (imaginea alăturată este luată de la întrecerile finale).

● Intr-o zi tovarășul antrenor Vasile Constantinescu a intrat la noi în clasă.

— Băieți — ne-a zis dînsul — veniți la antrenamente. Vor fi și întreceri de lupte. Cu acest prilej am făcut cunoștință și cu saltelele pe care se desfășoară astfel de întreceri. Tot atunci am aflat și o serie de „taine" din sportul luptelor. Tovarășul antrenor a fost mulțumit de comportarea noastră. Ba despre Virgil Prepeleac, învingător în întrecerea pe școală în meciul cu Vasile Drăghici, a zis că este talentat și că dacă se va pregăti cu sîrguință poate să devină un bun luptător. (Fotografia alăturată este „luată" de la aceste întreceri)

Text: MIRCEA PANAITESCU, elev anul II Grupul școlar construcții PLOIEȘTI.

Foto: MIRCEA POPESCU

GRAFICUL CREȘTERII NUMERICE A UNOR SECȚII PE RAMURĂ DE SPORT PE TERITORIUL ORAȘULUI REȘIȚA